

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 23 травня 1987 року

№ 63 (3882).

Ціна 2 коп.

ЩО МЕНІ дав ваш комсомол? Звісно, ця фраза не така вже й рідкісна донедавна, нічого іншого, крім обурення, не викликає. Обурення і гарячого бажання тут же довести такому комсомольцю його неадекватність і шкідливу категоричність. Довести-то довести, але як? Як переконати такого Хому в тому, над чим він, може, і сам не поспішав замислитись?

Хай не прозвучить сказане далі, як рецент на всі випадки життя, але хочу

ПЕРЕБУДОВА ТВОЯ ПОЗИЦІЯ

альні бесіди, розгляди на комітетах і всілякі інші рятівні засоби. На мою думку, нічого рятувати того, хто сам не робить для цього жодних спроб...

Мене піймають на тому, що несь час кажу «ми». Це не від зайвої скромності, звичайно. «Ми» — це і є ми всі, активісти і

гачкох не влаштувала — звідси нерви, а потім усе позначається на якості обслуговування. Тож чому пацієнт має входити в наше непевне положення та задавати проблеми? Це та інше — і маєш епітет «сякий-такий»...

Була я свідком цьому ще з початку своєї спільницької роботи. Із 1979 по

ТОБІ ЧИ ВСЕ-ТАКИ ТИ?

поділитися з читачами гачети власними думками з приводу вже згаданого та кількох інших питань внутрішньої роботи. Можливо, іноді їх було внутрішніми і не пазпати... Так чи інакше, розраховую не лише на увагу, але й на слушні поради з боку інших секретарів першоприх, у тому числі, із невеликим досвідом роботи також — тут проблем не стільки більше, скільки густіше на кожну годину і навіть хвилину робочого часу. Буду задоволена, якщо вийде й справжня дискусія.

Отже, секрети роботи з людьми. Хто б не хотів знати їх якнайбільше? От і я багато б дала, якби їх можна було запозичити вже готовими! Але даються ці крихти досвіду майже завжди лише ціною якщо не відвертих помилок, то значних душевних зусиль. Поки що на рішучі кроки не зважувався, діяли скоріш методом переконань, аніж адміністрації. Але, мабуть, доведеться падає ставати суворішими — безкомпромисно позбуватися усіх тих, хто лиш експлуатує своє членство в Спілці і «вбиває» собі таким способом якісь привілеї. Хоч за весь час нікого не виключили з комсомолу, але після ухвали комсомольським з'їздом країни остаточного права за первинною приймати до Спілки і виключати з неї будемо змушені розпрошати з кількома такими утриманнями. Кажу «змушені», бо то вже буде дійсно крайня міра — безрезультатними залишаються всі ці індивіду-

не зовсім, групкомсорті і їхні рядові. Тут одні із тих секретів. Найкрупніша серед комсомольських груп — у поліклінічному відділенні. Комсортгом там Валя Білоус, дівчина зовні така тиха, але тим приємніший контраст із внутрішньою енергією. Я до цих пір не бачила в неї сумних очей. Її девіз, переконана, — немає переважних завдань. І, покірте, мати такий лад із сорокома двома спілчачами навіть суто організаційно — непросте.

Колентів у нас одне діло, що майже повністю жіночий, а до того ж і — нестарий. Зізнайтесь, якщо не ув'язується сказане тут із виладним вище, еге ж! Але ми мусимо, як на жаль, виручуватися. Молоді спеціалісти прибувають до нас щоразу по сім'їсім чоловік. Різних, звичайно, — і в середній ланці, і у вищу. Але це не призводить до надлишкової робочої сили, якщо хоча б через те, що не маємо нас і плінність.

Черга на житло ян пільгова, для молодих спеціалістів, не існує. Тому практично кожен третій із прибулих (якщо не більше), відпрацювавши дві-три обов'язкових роки, розраховується і їде деінде. Питання це піднімалося, мабуть, уже на всіх рівнях, але ситуація на нулі. Нібито є в планах 50-навартичний будинок для медпрацівників, але відомо, що плани в нас аміють і не виконувати. Не вроджу голу агітацію, просто наголошую на прямій небезпеці так ставитися до формування лікарсько-го активу в районі і в самому Бобринці.

І випадкових людей у нас ще вистачає. Маю на увазі саме середній медперсонал. Не поступив до вузу — і на рік чергової підготовки гайда до нашої ЦРЛ. А тут до останнього часу й зарплата ба-

1983 рік очолювала першину групи поліклінічного відділення, по тому ще три роки обирали заступником секретаря комітету комсомолу лікарні, а оскільки майже рік секретарюю. Добре, що дістався не баласт проблем, а справи, які народжувалися на місці і які треба було продовжувати. Тому ніяк просто ждати вирішення заганих вище проблем, а працюємо тим штатом, що є і що оновлюється.

Давно і, мабуть, єдино правильно вирішили питання з роботою в усіх групах, навіть тих, найдрібніших і віддалених. Як-що збори, то не загальні, а по групах — по одному й тому ж питанню, якщо важливе. На комітеті обов'язково, обов'язково впроваджуємо всі нюанси на ВСІ дев'яносто вісім осіб, що на обліку. Так принципово вирінісно формалізм, який за таких умов може легко прорости.

Я знаю, що мені завжди є де порадитися — найперше в райкомі комсомолу. На його базі нерідко й семінари проходять, і навчання комсортів, там і виправляють, і підкажуть. Знаєте, як важливо — вестати, спитати колегу про деталі і тут же дістати вичерпну відповідь! А можна ж (як в інших районах) проводити для «глоток», так було б простіше. Але що вже гірше було б — то факт.

Отже наголошу їй одному — застою в первинній немає. «Винні» в цьому (звісно, в хорошому розумінні) усі спілчачи. Мабуть, тому, що віддана взаємна?

Т. МАРИНИЧ,
лікар-лаборант клінічної лабораторії Бобринецької центральної районної лікарні, секретар комітету комсомолу.

Зі значним випередженням часу працює молодий водій колгоспу імені Тельмана Компанієвського району Микола КОВЕЛЕВ. На рахунок члена комітету комсомолу — десяти тис народногосподарських вантажів, перевезених понад план, тільки центнерів заощадженого пального. Соціалістичні зобов'язання нинішнього року хлопця прагне виконати до 70-річчя Великого Жовтня.

Фото В. ГРИБА.

ІНІЦІАТИВА

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ УДАРНОЇ

З цікавою ініціативою виступили учні третьої торгівельної групи нашого училища: вони вирішили зібрати кілька бібліотечок художньої і суспільно-політичної літератури для учасників комсомольських ударних будов. І відразу ж взялися втілювати задум у життя. Провели кілька суботників, частину зароблених коштів використали на придбання літератури. Відзначилися

учениці Вікторія Саватієва, Алла Савенко, Олена Дубинська, Галина Чернецька. Спільними зусиллями майбутніх кооператорів було зібрано кілька бібліотечок, які будуть передані учасникам спорудження Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд, розрізу «Костянтинівський». Південно-Української АЕС, міста Славутича.

За дорученням своїх товаришів, хочу звернутися сьогодні до студентської та учнівської молоді області, всіх комсомольців: включайтесь і ви у важливу і благородну справу — створення бібліотечок для ударних комсомольських будов!

Л. АЛЕКСЕЄНКО,
секретар комітету комсомолу кооперативного училища.
ВІД РЕДАКЦІЇ: Обком ЛКСМУ і «Молодий комунар» підтримують ініціативу майбутніх кооператорів. Усіх, хто відгукнеться на неї, просимо повідомити про це відділ робітничої і сільської молоді обкому ЛКСМУ.

Дефіцит ... при надлишку

РЕЙД

Здається, все переплуталося в природі і потрапили ми з ними вразу в літо. Сонце стає все спекотнішим, ртутний стовбчик термометра піднімається все вище, а руна, як свідчить пояснення прантани, все частіше тягнеться до нуля з хвасом, сильним лимонаду чи газованої води. Та не сирізь, як виявляється, зможемо ми вгамувати спрагу. Ось хоча б і в Знам'янці, щоб купити ґульох івасу, доводиться вистояти величезні черги, ризикуючи одержати замість нього сонячний удар чи відповідь: «Івас закінчився».

Трапляються в місті і перебої з продажем інших безалкогольних напоїв. Усе це аж ніяк не сприяє боротьбі з пияцтвом, бо частина «слабохарактерних» знам'янців поспішає в таких випадках гамувати спрагу до пивбару. Чому ж не вистачає прохолоджувальних напоїв? Рейдова бригада «Комсомольського прожектора» 19 травня побувала на заводі продтоварів.

— Не вистачає квасу? — здивувалася робітниця Зінаїда Пилипівна Берест. — Та в нас же його завжди надлишок! Згодні і по всім бокам щодня відпускати, але торгові організації забирають половину або й того менше. Ніяк не спроможуться придбати бочкотару...

Інша картина біля складу безалкогольних напоїв Там якраз довантажувалась заводська автомашинка «ГАЗ-53».

— Усе забираємо, як кажуть, під мітлу, — повідомив водій.

І справді, запасів не лишилося, хоч і самовіддано трудяться ілентива цеху на чолі з досвідченим майстром Вірою Ігорівною Музичук. Втім, самовідданість самовідданість, але план першого кварталу по виробництву продукції виконано всього на 64 проценти, як, до речі, і в минулому році Чому? Причин багато. Це і нестача бочкової та скляної тари, заводського автотранспорту для завантаження продукції в магазини, і головне — невідповідність матеріально-технічної бази виробництва існуючим вимогам. Машини для миття посуду, наприклад, використано. ається з 1973 року — часу організації цеху безалкогольних напоїв. Працює вона хоч і з частими перебоями, лише завдяки майстерності і старанням працівників інженерної служби, очолюваної молодим комуністом Сергієм Горбюком. А потужність має відвічі меншу, ніж решта обладнання автоматичної лінії. Торік устаткування зовсім не оновлювалося, якщо не враховувати позиченого, а бун-

вальному розумінні цього слова, етичноробочого автомата.

— Допомогти нам обіцяють звідусіль, — говорить директор заводу Любов Тимофієвна Мельниченко, — але конкретної віддачі за цим не видно.

Спробуємо проілюструвати це фактами. Ще минулого року цех повинен був одержати машину для миття потрібної потужності з Мелітопольського заводу «Продмаг». Але замість неї одержав... власні гроші і чергове запевнення виконати договір у першому кварталі нинішнього року. Але ось уже незабаром мине й другий, а зрушення немає.

Дивує й позиція керівників обласного управління харчової промисловості, якому підлеглий завод продтоварів. Замість конкретної допомоги в прискоренні розв'язання назрілих питань звідти тільки з року в рік збільшуються планові завдання. Наприклад, річний план виробництва безалкогольних напоїв зріс з 1980 року більше, ніж вдвічі: з 105 тисяч декалітрів до 220. «Організуйте другу зміну», — підказують згорі.

Такий підхід до справи по меншій мірі формальний. Двозмінка вводиться для підвищення коефіцієнта використання машин. Якого ж ефекту можна домогтися від техніки, що працює на межі виходу з паду? Чи не краще прискорити одержання посудомийної машини відповідної потужності, що дозволить одвічі збільшити обсяги вироблюваної продукції без збільшення кількості працюючих.

Ніяк не спроможуться торговельні організації також налагодити закупівлю склотари в населення, щоб повністю забезпечувати потреби цеху безалкогольних напоїв. А це призводить до перебоїв у торгівлі ними, не дозволяє створити потрібних запасів на складах.

Рейдова бригада: Ю. БУТЕНКО — інструктор Знам'янського міського комсомолу, заступник голови міського штабу «КП». О. МАЗУР — інженер, член спеціалізованої групи з промисловості міського штабу «КП».

ЯК ЗНАК ВЕЛИКОЇ РОДИНИ

Вчора у Кіровоградській картинній галереї сталася подія неабиякої ваги: відкрито виставку народного художника РРФСР, лауреата Державної премії СРСР П. П. Осовського. Особливістю цієї виставки стало те, що представлений на ній твори художник-земляк (він родом із Малої Виски) подарував кіровоградцям.

Характерно, що представлені на виставці картини написані художником спеціально для земляків і відображають важливі періоди й напрями його творчості. На виставці представлено дві частини триптиха

«Осяяні світлом звятиги»; із полотнами, які передають чар Псковської землі, суцільно «Поля Малої Виски» та «Батьківщина», на яких — по-особливому побачена і відображена митцем краса рідного степового краю. Особливе місце на виставці займають портрети корифеїв українського професійного театру та просвітих трудівників-маловишчан...

Мітинг з нагоди відкриття виставки, на який прибули представники партійних, радянських органів громадськості міста, творчих організацій, відкрив за-

ступник голови міськвиконкому В. О. Ткаченко. Багато теплих слів про художника та його творчість і вірність рідному краю сказав секретар обкому Компартії України С. М. Шапкіна, кіровоградський художник М. Т. Добролеж, фрезерувальник заводу «Гідросилов», депутат Верховної Ради СРСР І. Г. Машингуца та інші.

На відкритті виставки був присутній завідувач відділом пропаганди і агітації обкому Компартії України І. П. Оліфіренко.

Наш кор.

СІМЕЙНИЙ ПІДРЯД

Якщо діло справжнє

Від села Бережники, де розмістилася центральна садиба колгоспу імені Леніна, до Кіровограда, як кажуть, рукою подати. Сюди навіть ходив міський автобус. Зрозуміло, що чимало молодих бережників працюють в обласному центрі. Та все більше їх в останні роки залишається і в колгоспі. Особливо це стосується юнаків, котрі поповнюють колектив механізаторів. А в сім'ю колгоспних тваринників нещодавно ввійшли комсомольці Павлина та Олександр Кобці.

— 21 лютого минулого року ми одружилися, а 9 березня уклали договір з правлінням колгоспу на виробництво молока за сімейним підрядом, — розповідає Павлина.

— Чим же привернув вашу увагу сімейний підряд? — запитує.

Молодята перебираються, весело сміються, а потім пояснюють, ніяковіючи: мовляв, живемо у батьків, а є задум побудуватися. Гадаємо, буде можливість заробити грошей для зведення власної оселі, для придбання необхідних меблів тощо.

Бесідуємо у свіжовибіленому корівнику. Присутня при розмові головний економіст колгоспу Раїса Іванівна Чорнокін вносить ясність і щодо організації сімейного підряду, і щодо заробітків.

Коли два роки тому почали впроваджувати колективний підряд, господарюючи, чекову систему контролю за витратами матеріальних цінностей, знаходилося

немало скептиків, котрі не бажали визнавати цю прогресивну форму організації і оплати праці. Минулий рік роботи показав життєвість підряду. На дої молока на корову на тваринницькому комплексі у Бережниках підвищилися до 2912 кілограмів, тоді як за останні п'ять

років середньорічний надій становив 2010 кілограмів. Зросли надії, відповідно зросла і заробітна плата. При остаточному розрахунку в кінці року кожна з доярок додатково одержала (протягом року їх авансували) 1900—2400 карбованців. Отож, коли на по-

локо подружжя Пелихів, свій задум Микола Петрович пояснив так: — Сім'я у нас велика, додаткові грошові надходження не завадять. Важливо й інше: діти допомагати нам в роботі на фермі, привчатимуться до сільської праці.

на, працює дояркою. Біля неї я змалку привчився доїти корів. Так що ця справа для мене не нова.

— До підряду я працював механізатором на фермі, — сказав Олександр. — Знаю не лише трактор, а і фермські механізми. Підряд зручний тим, що відчуваєш

тис і виправити недоліки... Не завадило б і вибачитися за грубі пророчунки, дати принципову оцінку діям винуватця конфлікту і, без сумніву, він був би вичерпаним. Проте, цього не сталося.

Що ж казати, дорого обходяться нам безвідповідальність, боязкість визнати власні помилки. Власне,

ЦІНА ОДНІЄЇ ПОМИЛКИ

тувала зима. Тим часом от мало початися масове розселення первісток.

— Доглядайте до весни групу на молочнотоварній фермі, а добудується — забере додому, — запропонував голова Робейкам. Звичайно, доведеться компенсувати господарству витрати.

Порадився Іван Гаврилович з дружиною, сином Володимиром і невісткою Валентиною, які живуть разом з ними у добротному будинку, спорудженому власними руками, і уклали договір на сімейний підряд.

Колгосп імені Шевченка вирощуванням нетелей спеціально не займається. Телочок господарство купує, утримуються вони на відгодівельному комплексі. Саме звідки і набрала в лютому сім'я Робейків нетелей, сподіваючись з часом мати в середньому від кожної з них не менше 2500 кілограмів молока.

Таким був початок. А вже в травні сім'я Робейків несподівано розірвала договір з правлінням колгоспу. Нетелі тоді стали первістками, давали щодня

по 10—13 кілограмів молока. Тяжко зітхав Іван Гаврилович, передаючи групу, з якої залишив собі лише дві первістки, плакала Ганна Петрівна...

Що ж сталося? Чому так несподівано розпався підряд? Першопричиною була, здавалося б, досить незначна недоробка працівників бухгалтерії. Вони не змінювали всіх затрат колгоспу на виробництво молока по групі первісток Робейків, обмежившись лише утриманням собівартості кормів. Тому нарахували і видали сім'ї за березень кругленьку суму — 600 карбованців.

— За що? — першими обурилися доярки. — За те, що роздодали десять первісток? Чи не за багато? А вже група була фактично на повному утриманні колгоспу з усіма видами обслуговування: автономним, механізованою роздачею кормів, видаленням гною. А електроенергія, амортизація приміщень та обладнання, інші накладні видатки?

Свої претензії мали також індивідуальні здавачі лишків молока: — Чому і нам, і тим, хто працює за сімейним підрядом, платять однаково — по 30 копійок за кілограм молока? А вже ми продаємо його від своїх корів, а вони — від колгоспних, за яких не сплачують оренди. Хіба це правильно?

Тут би й поговорити керівникам з людьми, відповісти на запитання, поради-

ти, якби відповідальні працівники на всіх рівнях краще підготувалися до впровадження сімейного підряду, чітко бачили кінцеву мету такої організації трудового процесу.

Довелося Робейкам самим захищатися від несправедливих нападів.

— Важко було занести несправедливі нарікання на свою адресу, — скаржився Іван Гаврилович, коли ми з секретарем парткому Миколою Пимоничем Поповим навідалися до нього додому. — Тепер можна було б забрати з ферми корівок у загін, бо настало тепло, — але ми вирішили здати їх, вже роздосених, колгоспові, хоч і вкрито багато праці. Думаю, цим доведемо односельцям, що трудилися не лише з особистої вигоди. Любимо ми тварин. Навіть син і невістка, люди молоді, котрі мають постійну роботу, теж кажуть, що руки опустилися, як здали групу.

— І що ж? Переконали односельців?

— Схоже, що так. Ніяких нарікань не чуємо, навапики, дякують люди за пер-

себе справжнім господарем, та й заробітки, як уже говорилося, дещо вищі, ніж були раніше.

— Підряд вигідний і людям, і колгоспу, — підтримує молодого тваринника головний економіст Р. І. Чорнокін і на підтвердження наводить цифри.

За квітень у залежності від продуктивності первісток подружжя Кобців одержало 504 карбованці, Зубченків — 522, Пелихів — 622. Олена Савкунова, яка теж доглядає первісток, але не за підрядом, за цей місяць заробила 185 карбованців. Оплата праці у сімейних підрядних ланках вища за рахунок сумісництва. Подружжя не тільки доїть і доглядає корів, а й виконує обов'язки механізатора, слюсаря тощо. Це вигідно господарству, оскільки випільються робочі руки. Вигода й у тому, що в підрядних ланках вища продуктивність дійного стада, дешевіша продукція. За перший квартал собівартість центнера молока по колгоспу становила 23 карбованці 60 копійок, а в подружжя Пелихів, наприклад, 17 карбованців 80 копійок.

— Сімейний підряд все впевненіше торує собі дорогу, — підсумовує розмову Олександр. — Світлана Пелих, дочка Миколи Петровича Пелиха, нещодавно взялася за методом підряду доглядати 55 телят.

До цього додамо, що в рослинництві колгоспу імені Леніна за методом колективного підряду свої годні працюють вісім механізованих ланок інтенсивної праці.

В. АНДРІЄНКО.
Кіровоградський район.

На знімку: Олександр та Павлина КОБЦІ.
Фото В. ГРИВА.

3 ТОЧКИ
ЗОРУ
ЧИТАЧІВ

Майже три місяці ми

нуло відтоді, як «Молодий комунар» востан-

не опублікував анкету-

тalon для бажаючих

переселитися в села Кі-

ровоградського району

на постійне мешкання

і заключити договір на

сімейний підряд. До

редакції продовжують

надходити відповіді на

анкету. Пропонуємо ва-

шій увазі кілька з них.

* * *

Мені 34 роки, маю кілька робітничих професій, дружині — 29, вона свого часу працювала дояркою. Тимчасово, за договором, мешкаємо в Іюменській області, працюємо на важливій народногосподарській будові. Скоро збираємося додому, на Кіровоградщину. Хотіли б присвятити себе хліборобській праці, правимо на важливій народногосподарській будові. Скоро збираємося додому, на Кіровоградщину. Хотіли б присвятити себе хліборобській праці, правимо на важливій народногосподарській будові. Скоро збираємося додому, на Кіровоградщину. Хотіли б присвятити себе хліборобській праці, правимо на важливій народногосподарській будові.

Отже, згодні працювати в будь-якому господарстві Кіровоградського району, без вагань заключаємо договір на сімейний підряд. Повідомляємо свою адресу:

Віктор ТИХЕНКО.
Іюменська область,
Березівський район,
селище Белоярське,
БМУ-25, вагон 32.

* * *

Згодні підписати договір на сімейний підряд, віримо, що нова форма організації праці виправдає себе. Нас четверо, усі зв'язані з тваринництвом, працюємо відгодівельниками. Старший син незабаром стане зоотехніком.

Хотіли б отримати житло в одному з сіл, згаданих в анкеті «Молодого комунара», взяли б на підряд ферму по відгодівлі великої рогатої худоби.

Сім'я КИТОРОГА.
с. Мирнолюбівка,
Білопільського району
Миколаївської області.

* * *

А чому б і нам, майбутнім спеціалістам сільського господарства, не спробувати себе в новій, і, без сумніву, важливій справі?

Я навчаюся в технікумі механізації сільського господарства, люблю хліборобський труд. Якщо хтось з керівників колгоспів Кіровоградського району запропонує житло і шквалу роботу, згоден взяти туди розподіл. Відповідно, братиму участь у сімейному підряді.

В. КАЛАМАЦЬКИЙ.
м. Кіровоград-24,
вулиця Гоголя, 151/33.

В. ОСТРОВЕРХОВА,
громадський кореспондент «Молодого комунара».
Новгородківський район.

«Треба знайти людину, котра б з'ясувала відомості про Фісановича, склавши ці дані у книжку. До книги про Фісановича я написав би передмову».

(3 листа В. Каверіна).

КІРОВОГРАДЦІ свято бережуть пам'ять про свого славного земляка Героя Радянського Союзу І. І. Фісановича. В обласному центрі є вулиця, котра носить ім'я прославленого підводника Північного флоту.

Письменник Г. Семе-нов у своїй книзі «Дорогі мої харків'яни» один з нарисів присвятив Фісановичу, життя якого було пов'язане з цим індустріальним центром республіки. Після появи видання у світ Харкові створилася ініціативна група до складу якої увійшли ветерани партії О. М. Барський, бібліограф А. В. Красно-польська, народна артистка УРСР І. Д. Яцен-ко, рідні Героя. Вони збирають цікаві матеріали про життя і бойовий шлях нашого сла-вного земляка.

В листі, надісланому харків'янам, капітан першого рангу В. Бур'янов сповістив, що його пле-мінник І. І. Фісанович народився 10 листопада 1914 року в Єлисавет-граді у сім'ї службовця. З розповіді матері Фі-сановича ми дізнаємось

про те, що майбутній герой був сміливою та рішучою людиною ще з дитячих років.

...Це трапилось у ве-ресні 1927 року в Харко-ві. Не довіз до цього в США було страчено Сак-ко і Ванцетті — Італій-ських емігрантів, безвин-но засуджених за ліке-свідченням.

Піонерська дружина школи № 13 вивісила

«Серп і Молот» (весна 1930 року) він викорис-товує для вивчення ан-глійської мови.

У школі ФЗУ Фісанов-ич навчається на від-мінно, як член комсо-мольського активу осе-редка бере активну участь у громадському житті закладу. За путів-кою харківського місь-

пости, а суші — артиле-рійські берегові батареї, а також повітряні дозо-ри. Навіть сама природа допомагала ворогу — вважалось майже немож-ливим пройти лузким фьордом, який вів до ла-вані. Та «Малютка» ата-кувала океанський фа-шистський транспорт во-дотоннажністю близько восьми тисяч тонн серед біла дня. Атакувала той самий транспорт, який

пального на поверхні викинуть німцям їхні місцезнаходження. Най-мовірними зусиллями зумів екіпаж утримати човна на необхідній глибині. Пошкодження ліквідували при світлі кишенькових ліхтарів, а німці протягом десяти годин шукали «Малют-ку». На неї було скину-то 324 глибинні бомби. Та Фісанович вивів бо-йовий човен під при-криття своїх берегових батарей.

За знищення тринадця-ти ворожих транспортів та бойових кораблів підводна лодка М-172 була удостоєна звання Гвардійської і нагород-жена орденом Червоно-го Прапора. Всі члени екіпажу також стали орденоносцями, а ко-мандиру човна капітану другого рангу І. І. Фіса-новичу було присвоєно звання Героя Радян-ського Союзу.

Про бойові подвиги нашого відважного зем-ляка писали майже усі газети та журнали краї-ни, а серед відомих ав-торів — В. Каверін, М. Асєєв, адмірал А. Го-ловко, композитор Є. Жарковський. І це не дивно: М-172 Фісанови-ча здійснила тільки за два роки війни 18 бо-йових походів, знищила ворожі кораблі і транспорти загальною водотоннажністю 73 ти-сячі тонн.

Але не всім, мабуть, відоме ім'я Фісановича як поета. Та пісні на його

слова і нині користую-ться великою популяр-ністю:

Нет выше счастья,
чем борьба с врагами.
И нет бойцов,
подводников смелей.
И нет нам тверже
почвы под ногами,
чем палубы
подводных кораблей.

Ще й досі не з'ясовані обставини загибелі Героя. У 1943 році Фі-санович був призначе-ний командиром диві-зіона підводних човнів. 24 липня 1944 року він знаходився серед на-ших найкращих підвод-ників на базі короле-вського флоту Лервік (Шотландські острови), де приймав англійський човен В-1. Але до місця призначення його екі-паж не доставив. 19 ве-ресня 1944 року при за-гальних обставинах чо-вен зник...

І. І. Фісанович заги-нув у двадцять дев'ять років. Пам'ять про ньо-го житиме в серцях зем-ляків-кіровоградців віч-но.

Д. ЧИБИСОВ,
ветеран Великої Ві-тчизняної війни, учас-ник визволення Хар-кова.

ЖИВЕ ПАМ'ЯТЬ

портрети страчених, вста-новивши біля них по-чесну вахту. Група не-пеманських синів розпо-чала з цього приводу провокаційну білку. А коли піонери запропо-нували хуліганам припи-нити сварку і відійти геть, ті не згодилися. Один з непоманів нама-гався навіть зрівнати з піонервожатою червоний галстук.

Тоді присутній при цьому Фісанович схопив брандспойт, приєднавши його до пожежного шлангу.

— Ей, ви, сини не-добиті капости! Геть звід-си!

Міцний тиск води ада-рин по кривдишам і ті розбіглися хто куди.

Наступного дня матір Фісановича вишуквала до школи. Вона мовчки від-дала гроші на побику знісованих водою стін. Проте сина не покара-ла, вважаючи, що той, хоч і діяв гарячково, але правильно.

Школу Фісанович за-кінчив у 1929 році, але продовжував подальше навчання не зумів. Адже йому не виповнилося ще й п'ятнадцяти років. Час, що залишився до вступу у ФЗУ заводу

кого комітету ЛКСМУ він їде до Ленінград-ського військово-мор-ського училища імені М. В. Фрунзе. А після його закінчення одержує призначення на посаду штурмана підводного човна. У 1938 році в званні старшого лейте-нанта Фісановича при-значають флагманським штурманом Північного флоту.

Зібрано численні ма-теріали про героїчні подвиги героя у роки Великої Вітчизняної вій-ни. Так, за свідченням адмірала Головака, пер-ша, по-справжньому зна-менна перемога нашо-го флоту, яка визначила можливості успішної бо-ротьби з лютим ворогом на його ж комунікаціях, належить саме підвод-ному човну під коман-дуванням Фісановича. Рівно через два місяці після початку війни під-лодка «Малютка» через Печенгську затоку про-никла на рейд гавані Дінахмарі, котру з мо-ря захищали вартові

постачав військовими грузами егерський кор-пус Дитла. Зафіксувавши пряме влучання торпе-ди, Фісанович вивів чо-вна знову в море, значно випередивши ворожі ко-раблі.

Через добу М-172 по-вторила атаку — на цей раз у відкритому морі — знищивши ще один во-рожий транспорт.

Весною 1942 року «Малютка» вийшла на великий фашистський конвой. Та кораблі охо-рони йшли настільки близько до нього, що торпедування стало не-можливим. І Фісанович вдається до дерзновен-ного маневру: лодка підпливає під самі ко-раблі і з трьох кабель-тових розстрілює тран-спорт.

Та атаки від переслі-дування ворога не вдає-ться. На лодку було ви-пущено чимало глибин-них бомб. Погасло світ-ло, вийшли з ладу декі-які прилади, з'явилась те-чія пального. Останнє означало, що плями

«У мене 15 онуків. Хіба я можу їм зрадити?»

— 500 років! Так, якщо скласти всі роки, проведені нами, генерала-ми й адміралами СРСР і США, що зібраних тут, на військовій служ-бі, то вийде ніяк не менше 5 сто-літь. То чи можна не враховувати наш досвід, наші думки?

Ці слова Джека Кіда я записав на недавній конференції радянських і американських відставних військо-вих вищого рангу у Вашингтоні.

— Я брав участь у трьох вій-нах, — говорив Джек Кід в ін-терв'ю, — нагледівся на смерті і руйнування. Та й про ядерну зброю знаю не за чутками. Згідно служ-бових обов'язків брав участь у її випробуванні, потім протягом 15 ро-ків займався стратегічним плану-ванням. Я знаю, що таке війна і що таке мир. Знаю, що миру не потріб-на ядерна зброя, що вона йому протипоказана. У наших дітей і онуків є право на майбутнє без атомних бомб і «ядерних воєн».

«У мене 15 онуків, — говорив ге-нерал Хомер Буше, — Хіба я можу їм зрадити? Я зроблю все, щоб вій-на не почалася».

Узялі, де проходила дискусія, господарі зустрічі виставили два плакати. На одному — побудовані на американських джерелах дані про радянський військовий потен-ціал, на другому про американський, але за джерелами радянськими. Ось висновок делегатів: якби американ-ці володіли радянським потенці-алом, а ми — американським, то ні-чого б не змінилось. По-перше, сили приблизно рівні, а по-друге, кожна із сторін могла б неодноразово зни-щити одна одну.

Радянські і американські військо-

ві мали однакову думку щодо кар-динальних проблем роззброєння. Але це не означає, що вони одра-зу ж погоджувались один з одним. Ось як ішов, наприклад, обмін дум-ками щодо можливості випадкової, несанкціонованої ядерної атаки. Адмірал Лі — командувач кораб-лями на Тихому океані, працював у Агентстві з контролю над озброє-нням і роззброєнням — вважає, що необхідно ліквідувати можливість надто швидкого удару-відповіді, якщо перший удар був випадковим.

Генерал-лейтенант М. Мільштейн — ветеран війни, відомий радянський учений — відповідав йому так: «В подібних випадках пропонують ви-користати «гарячу лінію». Але, що можна сказати по телефону? При-близно так: «Знаєте, ми не хотіли запустити ракети, врахуйте це будь ласка». Що робити іншій стороні? Ситуація тупикова. Коли ми почне-мо говорити про «надто швидку реакцію», то вільно чи певільно встановлюємо якісь «правила» ве-дення ядерної війни. Але таких правил не може бути, тому, що не повинно бути самої цієї війни. Єдиний шлях уникнути випадкової ядерної атаки — знищити саму ядер-ну зброю».

«Якби США випадково запустили свої ракети, скажімо, по Сибіру, — продовжив тему генерал Х. Буше, — то не залежить від цього відповіли б росіяни чи ні, це була б катастрофа для всього людства. А, значить, і для нас. Висновок — ядерну зброю треба ліквідувати».

Адмірал Б. Яшин — учасник вій-ни, викладач академії поставив своїм колегам запитання: «СРСР

запропонував вивести із Середзем-ного моря радянські й американські кораблі. Вашингтон, як відомо, від-мовився. Як нам пояснити цю від-мову радянським людям? Відповідь адмірала Р. Джеймса: «Я б сказав їм, що у США та їхніх союзників в цьому регіоні є свої інтереси».

Доповнення адмірала Ю. Керро-ла — командував авіаносцями, пра-цював у Пентагоні: «Складна проб-лема, нашу позицію важко виправ-дати. Я сам служив у Середзем-номор'ї, знаю ситуацію. Думаю все-таки, що часткове скорочення фло-тів можливе, але повністю вивести наші кораблі не можна — буде ослаблений підвезений фланг НАТО».

Ще кілька років тому дискусія, подібна тій, що проходила у Ва-шингтоні, очевидно, була б немож-ливою. Але реалії ядерної епохи багато на що відкрили людям очі, змусили відмовитися людей обох країн від колишніх уявлень один про одного.

«Про необхідність роззброєння я чув із ауст радянських політків, — сказав мені Д. Ларок, — зараз я бачу, що і радянські військові над-звичайно серйозно ставляться до цієї проблеми».

«Ті самі люди, — вважає М. Мільштейн, — які брали участь в роз-робці ядерної стратегії, тепер до-ходять висновку, що ця стратегія загрозлива і для американської безпеки».

Мабуть, все сказане — не випад-кове: це паростки нового мислення.

Едгар ЧЕПОРОВ,
американець АПН,

Вашингтон — Нью-Йорк.

«Катастрофічно зростає в США плата за житло».

(3 газет).

* * *

— Ти пам'ятаєш старі добрі часи, коли на квартиру плати-шло всього 80 процентів зар-плати?..

(Політичний малюнок з аме-риканської газети «Дейлі ньюс»)
Фотохроніка ТАРС.

ПЛАНЕТА

події.
ФАКТИ.
КОМЕНТАР

НІЧНІ

ВІЗИТЕРИ

Незвичайні візитери за-частили останнім часом у храм Маріамач, розташова-ного в селищі Баннарі. Шо-правда, приваблюють їх сюди не релігійні почуття і не бажання полюбувати-ся «хітєктурними пам'ят-никами, а споруджений по-ряд з храмом басейн, що використовується для водо-пою домашніх тварин. Ві-зитери ці — дикі слони. Пізно вночі приходять во-ни з лісу до басейну. Як розповідають очевидці, ста-до близько сорока диких слонів залишається в гуща-вині дерев, поки ватажок уважно спостерігає за до-рогою. Нарешті на автома-гістралі не видно жодної машини, немає і запізнілих подорожніх. Ватажок по-дає сигнал, і все стадо без-шумно направляється до водоймища. Воно невелике, всього 6 метрів в довжину і метр в ширину. Слони без-двовітні і товчії оточують його, причому слонятам відводяться найзручніші місця, і довго, з насоло-дою вгамовують спрагу. Ад-же їм треба напиться на довгий день...

СПРАГА

Жителів південно-східних районів індійського субкон-

тиненту засухою не зди-ваєш. Оскільки тут відчу-вається нестача води, всі надії пов'язані з мусона-ми: чим більше буде опа-дів в сезон проливних до-щів (листопад—січень), тим врожайнішим буде рік.

За примхами природи ми-нулого сезону мусони хма-ри частіше обминали ви-сушені землі штату Тамі-лнаду, а якщо й потрапляли у повітряні простори штату, то якось не затримувались. Опаді випало мало, і ре-зервуари наповнились менш, ніж наполовину. Наближа-лась засуха. Швидко міліли річки і струмки. З перебо-єм працювала водопровід-на мережа, і тому в міс-тах, як і в селах, більше на-дій пов'язують з автоводо-возами, які в цистернах привозять здалека питну воду. Важко переживають засуху і «брати наші мен-ші», — мешканці лісів і во-доймищ. Вони все частіше йдуть за допомогою до людей...

...Або повзуть до них. Раптово поява крокодила в селі Тірунілакуди, розташо-ваного поряд з річкою Ара-салар, викликала паніку се-ред селян. Поліції довелося немало потрудитися, перш ніж вдалося схопити реп-тілю довжиною близько метра і запускити її в на-повнену водою діжку.

Ельларид ХОДЖАЕВ,
кор. АПН.

Мадрас.

З ВИПУСКУ «ЯТРАНЬ»

ВЕСНА. В міських скверах, на вулицях, в парках звучать голоси кльотлих горлиць. Далеко чути «дріб» трудівників дятла. А яких тільки «пісень» не виконують пересмішники-шпаків! Прислухайтесь, як майстерно вони передражують «голоси» курей, собак, навіть гудіння двигунів. Втім, не меншими майстрами в цьому є і сойки...

А над неозорими полями у ці дні чується спів голосистих жайворонків. Багато звуків і музичними варіаціями їхні пісні. Здається, звучить саме

небо, таке голубе й безкрає. З ранку і до заходу сонця співують високо в небі жайворонки, дивно вирізняються співочий дрозд. До речі, дрозди не припиняють співу навіть тоді, коли у їхніх гніздах

появляються спочатку яєчка, а потім і пташенята. Одному тільки солов'ю певно, поступається своєю «вокальною майстерністю» співочий дрозд. Вони обидва нілі — солісти багаторогого пташного хору, де є співаки на всяк смак. Солов'ї починають свої солоспіви в пору цвітіння садів; солов'їний спів — то справжній паніфік весні. Недарма й в українському фольклорі ця маленька пташка стала символом щастя й чару кохання. Але й у пору солов'їних солоспівів не втрачають свого чару подібний до голосу флейти спів іволги, таємничий голос зозулі... Все живе радіє, співає, цвіте й пахне. Весна...

М. НОЖНОВ,
натураліст-любитель.

ІЗ ЗАПИСНИКА ФЕНОЛОГА

Голоси травня

Поблизу очисних ми виявили прорив напорного колектора, звідки забруднені води потрапляють просто на поле. Залило вже чималеньку площу. Хто ж господар цих очисних споруд? Адміні-

грунти й підгрунтові води. Каналізація на заводі виявилась забитою, через що стоки через каналізаційний люк розтікаються прямо у заводському дворі. Та й це не особливо турбує адміністрацію:

ЯК БУТИ

«Молодий комунар» у минулі роки вже писав про екологічну обстановку в Новомиргороді. Промислові підприємства тут невеликі, тож, здавалось би, серйозної загрози для природи становити не можуть. Та то насправді тільки здається. Не треба бути спеціалістом, щоб, глянувши на береги Великої Висі поблизу консервного заводу, зрозуміти: на сьогодні його «потужностей» досить, аби отруїти околицю...

Однак сьогодні мені хочеться почати не стільки із забруднювачів, скільки з недоліків у роботі споруд очищення стічних вод шахти «Новомиргородська» і побутових стоків міста. Коли на ці споруди завітали співробітники інспекції з охорони природи й гідрохімічної лабораторії, із чотирьох наявних тут насосів придатним до роботи був один. Так що чимало стоків доводилося в аварійному порядку випускати в ближню балку неочищеними. Про те, що так чинять систематично, свідчать глибокі виміри на схилах.

Поблизу очисних ми виявили прорив напорного колектора, звідки забруднені води потрапляють просто на поле. Залило вже чималеньку площу. Хто ж господар цих очисних споруд? Адміні-

грунти й підгрунтові води. Каналізація на заводі виявилась забитою, через що стоки через каналізаційний люк розтікаються прямо у заводському дворі. Та й це не особливо турбує адміністрацію:

ІЗ «НЕПЛАНОВОЮ»

страція шахти «Новомиргородська» вважає, що місто й так повинне дякувати гірникам за будівництво й оплату експлуатації очисних. Міськвиконком же вважає за краще не втручатися в справу: не наші очисні, нехай гірники й турбуються про них. Тобто, справжнього, уважного господаря в очисних споруд на сьогодні фактично немає. Через те очисні не скільки очищують, скільки забруднюють прилеглу місцевість.

Недешево коштує Новомиргородському шкірзаводу безладдя із шкурними хімікатами, які ввезли із купами сміття «заберігаються» на території підприємства. Насипані під дірками накривчастим хімікати розмиваються дощем, потрахоу, але систематично отруюючи природу, в першу чергу

свою екологічну безграмотність і байдужість вона виправдовує «турботою

ШКОДОЮ?

про план». А шкода, якої це завдає природі й здоров'ю людей, на жаль, не враховується. Злочинна байдужість можлива тут ще й тому, що навіть за розкидані просто на вулицю шкури, які гниють і псуються, ніхто не питає з керівників заводу.

А на складах підприємства у цей час із травня минулого року лежать сотні нестандартних шкур, до яких «не доходять руки». Біля того ж складу — купа вже списаних шкур з диких свиней; списані вони тому, що їх завод «не переробляє». Чим не свідчення бездумного, нехазяйського ставлення до

ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЇ

природних багатств? Треба терміново будувати складські приміщення для хімікатів та шкірсировини. Або припинити її поставляти і тим самим зберегти. Передбаченого спеціальними правилами збереження потребують і високотоксичні підходи, які складаються... просто біля заводських відстійників.

Як бачимо, й невеликі забруднювачі можуть завдати великої шкоди середовищу, якщо їх багато і якщо вони користуються цілковитою безкарністю. А список дрібних підприємств Новомиргорода, які потрохо отруюють природу, можна продовжувати далі. Чому ж досі так мало цікавляться ними й органи народного контролю, і шпаків та пости «Комсомольського прожектора»? Може, сьогоднішній матеріал приверне їхню увагу до проблеми? А заодно й міськвиконком змусить активніше взятися за порушників.

М. ГАМОВ,
старший інспектор обласної інспекції охорони природи.

ГОРИ, ПІОНЕРСЬКЕ БАГАТТЯ!

КИЇВ, 22 травня. (РАТАУ). Звуки горня, чіткий дріб барабанів сповістили про відкриття X Республіканського зльоту піонерів.

Київ прийняв естафету IX Республіканського зльоту, який проходив п'ять років тому в Харкові, де зароджувався піонерський рух на Україні і де в серпні 1929 року проходив перший Всеукраїнський зліт юних піонерів.

ХОЧ ЛИСТА Й НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Жителька з села Долинівки Гайворонського району П. П. Новицька скаржилась до редакції на роботу побутокмбінату м. Гайворона: «Ще торік я здала пральну машину на ремонт, але коли через певний час звернулася до побутовиків, то виявилось: машина пропала. І почалися мої ходіння — куди я вже не зверталася! А часу ж на поїздки у мене нема — працюю в городній бригаді колгоспу, а нас зараз гаряча пора... Допоможіть повернути мені машину».

Відповідь на скаргу редакції надіслав головний інженер обласного управління побутового обслуговування населення М. М. Медведенко:

— Факти, наведені в листі, мали місце. За хв-

латне ставлення до своїх обов'язків, приймальниці замовлень Н. О. Кулібабі оголошено догану (наказ № 66 від 7 травня 1987 року), слюсареві по ремонту складної техніки Ульянівської дільниці заводу «Ремпобуттехніка» В. В. Муравському за порушення Правил прийому і видачі замовлень (відсутня книга руху замовлень) оголошено догану (наказ № 173 від 12 травня 1987 року).

В даний час замовникова повернута вартість загубленої пральної машини в сумі 76 карбованців. Матеріали про відшкодування збитків будуть передані в слідчі органи.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Недавно в Кіровограді проходив обласний огляд самодіяльних театральних колективів по одноосібних п'єсах. Переможцем стала любительська експериментальна театральна студія (ЛЕТС) обласного будинку вчителя.

На знімку: момент вручення грамоти і приза переможцю студії М. М. ГОРОХОВУ.

Фото О. ШУТЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

БК 02254.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

Індено 61103.

Обелг 0,5 друк. арм.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішніспільного життя, сімейної молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 271.

Тираж 63 700.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ УРСР

Кіровоградський державний педагогічний інститут ім. О. С. Пушкіна

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ СТУДЕНТІВ

НА 1987—1988 НАВЧАЛЬНИЙ РІК
НА ДЕННЕ ТА ЗАОЧНЕ НАВЧАННЯ
на факультеті:

ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНИЙ. Спеціальності: «математика і фізика» (денне навчання), «фізика і інформатика» (денне навчання), «математика і інформатика» (денне навчання). **ФІЛОЛОГІЧНИЙ.** Спеціальності: «українська мова і література» (денне і заочне навчання), «російська мова і література» (денне і заочне навчання). **ІСТОРИЧНИЙ.** Спеціальності: «історія» (денне і заочне навчання), «історія та іноземна мова» (денне навчання). **ПЕДАГОГІЧНИЙ.** Спеціальності: «педагогіка і методика початкового навчання» (денне і заочне навчання). **ІНОЗЕМНА МОВА.** Спеціальності: «англійська мова та німецька мова» (денне навчання). **МУЗИЧНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ.** Спеціальності: «музика та педагогіка» (денне навчання), «музика» (заочне навчання). **ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ.** Спеціальності: «фізичне виховання» (денне і заочне навчання).

Вступні іспити проводяться за програмами, затвердженими Міністерством вищої і середньої спеціальної освіти СРСР у відповідності з програмами середньої загальноосвітньої школи.

Вчителі (викладачі), вихователі, які мають середню педагогічну освіту і стаж педагогічної роботи не менше року, зараховуються на навчання без відриву від виробництва з відповідної спеціальності за направленням органів народної і професійно-технічної освіти на основі результатів співбесіди без вступних екзаменів.

Вступники складають вступні іспити залежно від обраної спеціальності з таких дисциплін:

на спеціальність «фізика і інформатика» — з фізики (усно), математики (усно), російської або української мови та літератури (письмово);
на спеціальність «математика і інформатика» — з математики (усно), фізики (усно), російської або української мови та літератури (письмово);
на спеціальність «математика і фізика» — з математики (усно), фізики (усно), російської або української мови та літератури (письмово);
на спеціальність «українська мова і література» — з української мови і літератури (усно і письмово), історії СРСР (усно);
на спеціальність «російська мова і література» — з російської мови і літератури (усно і письмово), історії СРСР (усно);
на спеціальність «історія» — з історії СРСР (усно), російської або української мови та літератури (усно і письмово);
на спеціальність «історія та іноземна мова» — з російської мови і літератури (усно і письмово), історії СРСР (усно), російської або української мови та літератури (письмово);
на спеціальність «педагогіка і методика початкового навчання» — з математики (усно), російської або української мови і літератури (письмово), історії СРСР (усно);
на спеціальність «англійська мова, німецька мова» — з англійської або німецької мови (усно), російської або української мови та літератури (письмово), історії СРСР (усно);
на спеціальність «музика та педагогіка», «музика» — із спеціальності російської або української мови та літератури (письмово). історії СРСР (усно);
на спеціальність «фізичне виховання» — із спеціальності легка атлетика, гімнастика, плавання, біології (усно), української або російської мови та літератури (письмово).

Особі, які закінчили середню загальноосвітню школу з золотою (срібною медаллю), випускники середніх спеціальних навчальних закладів, що одержали диплом з відзнакою, складають один іспит з предметів, які стоять першими. При одержанні оцінки «п'ять» вони звільнюються від складання інших іспитів, а при одержанні оцінки «чотири» або «три» складають іспити з усіх дисциплін.

Конкурсний відбір вступників до вузу проводиться у відповідності з правилами прийому до вищих навчальних закладів СРСР.

Військовослужбовці, звільнені з дійсної військової служби та направлені у вуз за рекомендацією військових частин, які на вступних іспитах одержали позитивні оцінки, зараховуються поза конкурсом.

Прийом заяв: на денне навчання з 1 липня по 5 серпня, на заочне навчання з 20 квітня по 31 травня.

ВСТУПНІ ЕКЗАМЕНИ ПРОВОДЯТЬСЯ:
на денне навчання — з 6 по 20 серпня, на заочне навчання — з 1 по 20 червня.

Вступники подають такі документи: заяву на ім'я ректора інституту за встановленою формою, документ про середню освіту (оригінал), характеристичну зі школи або останнього місця роботи, медичну довідку (форма № 086-у), 6 фотомартин (3-4), паспорт і військовий квиток подаються особисто.

Особі, які мають стаж роботи, подають витяг з трудової книжки (нижньої колгоспника).

Студенти денної форми навчання забезпечуються гуртожитком та стипендією на загальних підставах.

Документи надіслати на адресу: 316050, м. Кіровоград, вулиця Шевченка, 1, підінститут, приймальна комісія.

Газета виходить вівторок, четвер, субота.

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України

м. Кіровоград, вул. Гніпів, 2.